

The Razor's Edge #28

Vraag 1

GELIEFDE OSHO,
IK VOEL ME STEEDS DICHTER BIJ U ALS MIJN GELIEFDE EN MIJN VRIEND. MIJN
VERTROUWEN IN U HELPT ME OM STEEDS DIEPER IN MEZELF TE ZINKEN.
ANGST IS ER VOOR HET ONBEKENDE, EN ALS IK ME DAARIN ONTSPAN VAL IK NOG
EEN STAP IN MEZELF, EN DAARNA VOELT HET ALSOF ER IETS STERFT.
GELIEFDE MEESTER, BEN IK OP HET JUISTE PAD? KUNT U ALSTUBLIEFT IETS
ZEGGEN?

Deva Nirupo, zodra je dichterbij mij komt, kom je dichterbij jezelf, want ik ben hier niet als persoon. Dichterbij mij komen is dichterbij je toekomst komen. Mensen zijn bang voor het onbekende, altijd, omdat het bekende zo vertrouwd lijkt dat je met het bekende onbewust kunt blijven; enige alertheid is niet nodig. Het onbekende vereist dat je bewuster bent, alerter. En de angst komt van je valse ego, want hoe bewuster je wordt, hoe minder het ego kan bestaan. Daarom heb je het gevoel dat er iets in je sterft. Dit overkomt alleen de gelukkigen, want alles wat in jou kan sterven, ben jij niet. Je levensbron is eeuwig en kent geen dood. Je kunt het als criterium nemen, dat wat er ook sterft, de dood verdient. Het was vals en je was er onnodig mee geïdentificeerd. Met de dood ervan zul je je werkelijkheid realiseren en die werkelijkheid sterft nooit - ze is er altijd.

Je vraag is: "Ik voel me steeds dichterbij u als mijn minnaar en mijn vriend."
Je zult wat dichterbij moeten komen, zodat zelfs de vriend en de minnaar verdwijnen. Dit zijn verre relaties, hoe intiem ook, maar er is een afstand: jij bent jij, ik ben ik. En de vriendschap kan worden verbroken en de liefde kan verdwijnen, dus blijf niet steken in het gevoel van liefde en vriendschap. Je moet wat dichterbij komen. De exacte nabijheid is slechts één, als jij noch ik bestaat. Wat mij betreft bestaat ik helemaal niet - het is alleen jouw verbeelding. Mijn ego is al tientallen jaren geleden gestorven. Maar tenzij je ego sterft, zul je niet in staat zijn het punt te zien dat het ego kan sterven en je niet alleen blijft leven, je wordt zelfs levendiger. Dit zijn de mysteries van het leven... wanneer de vriend verdwijnt, is het niet dat de vijand verschijnt. Wanneer de vriend verdwijnt, dan vind je de eerste smaak van ware vriendelijkheid. Wanneer de liefde verdwijnt, zul je ontdekken dat liefde nu geen relatie meer is, maar je eigen wezen. Jij bent liefde. Dus wat er ook gebeurt, het is op de goede weg, in de goede richting.

"Mijn vertrouwen in u helpt me om steeds dieper in mezelf te zinken."
Een beetje dieper, en het vertrouwen in mij wordt vertrouwen in jezelf; en alleen daarop kun je vertrouwen. Het vertrouwen in mij verdwijnt net als vriendschap en liefde. Het is zeker dieper dan vriendschap en liefde, maar niet het diepste. Op het diepste punt wanneer je vertrouwen verdwijnt, zul je plotseling een vertrouwen in jezelf vinden - en mijn werk is niet om van jou een slaaf te maken, maar om van jou een volledig vrij individu te maken.

"Angst is er voor het onbekende, en als ik me daarin ontspan val ik meer in mezelf."
De angst is tweezijdig. Het is van het onbekende, waarin je je beweegt, stap voor stap, en het is ook van het bekende, dat je verlaat. Alles wat je van jezelf kende, zal weg zijn, en alles wat zal komen, daar heb je zelfs nooit van gedroomd! Maar dat is je essentiële zelf. Daarom voel je "... en daarna voel ik me alsof er iets sterft."

Houd er niet aan vast. Dat wat stervende is, help het te sterven - hoe sneller, hoe beter. En wanneer iets sterft, draag het lijk dan niet met je mee, want je gehechtheid is er al zo lang aan, dat je er, ook al is het dood, niet van weg zou willen gaan. Maar als je er niet van vertrekt, wordt de barrière tussen jou en je werkelijkheid niet doorbroken. Het is een dunne barrière, maar zeer sterk.

Wees dus blij dat er iets sterft, en bedenk dat je geen lijken moet verzamelen. Veel dingen zullen sterven; wees geen verzamelaar van antiek. Je hebt een veel mooiere toekomst, veel frisser, veel eeuwigder...

En maak je geen moment zorgen of je wel op de goede weg bent. Wat er gebeurt kan alleen gebeuren als je op het juiste pad bent; dit zijn aanwijzingen, bewijzen. Wees gewoon intelligent: laat de doden dood zijn. Kijk niet achterom, ga vooruit.

Je leeft, anders, wie zou er nota van nemen dat er iets sterft? Niet schrikken als iets begint te sterven, want dat is achteruitgang.

Drie leren kwamen in de Franse Revolutie terecht en werden veroordeeld tot de guillotine. Terwijl de eerste man wachtte tot het mes viel, bleef het steken en werd hij volgens de oude gewoonte vrijgelaten. Hetzelfde gebeurde met de tweede man, en ook hij werd vrijgelaten.

Toen de derde man omhoog keek, wachtend op de val van het mes, riep hij: "Wacht even! Ik denk dat ik kan zien waardoor het blijft hangen."

Wees geen ler. Wees wat intelligenter. En intelligentie brengt altijd bewustzijn, helderheid. Je kunt zelf zien dat de dood die dood is, iets vals was - dat je geleerd is om vals te zijn. Nu je naar het werkelijke beweegt, moet het onwerkelijke verdwijnen.

Het onwerkelijke kan het werkelijke niet tegenkomen; het werkelijke is de dood van het onwerkelijke. En er is nog veel meer dat je zult moeten zien sterven - maar onthoud dat je nog nooit bent gestorven. De dood is de grootste leugen in het bestaan; het is het meest fictieve ding.

Het werkelijke leven gaat altijd door in verschillende vormen en uiteindelijk, wanneer je het beseft, gaat het over in het vormloze. Het wordt universeel en dat is het meest gezegende en extatische moment: je hebt de zin van het leven gevonden.

Vraag 2

GELIEFDE OSHO,

IK WAS BLIND. U GAF MIJ LICHT, WAARVOOR IK U ZEER DANKBAAR BEN. TOT NU TOE STELDE IK GEEN ENKELE VRAAG, MAAR NU KAN IK ME NIET MEER INHOUDEN.

OSHO, HET SCHIJNT DAT SOMMIGE MANNEN VAN DE WAARHEID, NA HET OVERDENKEN VAN DE CONSEQUENTIES VAN HET VERTELLEN VAN DE WAARHEID, TOT DE CONCLUSIE KWAMEN: "ZEG DE WAARHEID, MAAR ZEG DE AANGENAME WAARHEID. ZEG NIET DE WAARHEID DIE ONAANGENAAM IS."

OSHO, ZEG ER ALSTUBLIEFT IETS OVER.

Satyadharma, het is een belangrijke vraag. Er zijn mannen geweest die hebben geprobeerd de onaangename waarheid niet te vertellen en alleen de aangename waarheid te vertellen, maar deze mannen weten niet wat waarheid is. Zodra een man de waarheid kent, is hij niet bezorgd over de gevolgen. De zorg om consequenties is alleen weggelegd voor de lafaard, en lafaards hebben nog nooit de waarheid gekend.

Men moet bedenken dat de waarheid bijna altijd onaangenaam zal zijn, om de eenvoudige reden dat de hele mensheid in vele leugens leeft. De waarheid zelf is niet onaangenaam, maar omdat de leugens van mensen worden ontmaskerd, voelt het voor hen als onaangenaam. En als je probeert de waarheid aangenaam te maken, zul je er een

leugen van moeten maken. Alleen een leugen kan prettig zijn voor de massa, omdat die past bij hun conditioneringen.

Mijn eigen ervaring is juist het tegenovergestelde: De man die de waarheid heeft ervaren zal haar in haar absolute scherpste zeggen, zodat hij door uw lagen van leugens heen kan snijden. Alle chirurgie is onaangenaam. En de waarheid is de grootste operatie die er bestaat.

Ik moet denken aan een verhaal over Gautama Boeddha. Op een dag vroeg in de ochtend kwam er een man. Hij was een atheïst; hij geloofde dat er geen God was. Nu, atheïsme is een van de leugens. Je hebt de buitenste ruimte niet verkend, noch heb je de innerlijke ruimte verkend, en toch ben je tot de conclusie gekomen dat er geen God is. Je hebt nooit gemediteerd, je hebt jezelf nooit de kans gegeven om de goddelijkheid van het bestaan te voelen - toch blijf je geloven dat er geen God is.

De man vroeg Gautama Boeddha: "Wat is uw mening? Bestaat er een God of niet?"

Boeddha keek de man aan. Er was een moment van stilte en hij zei: "Er is niets behalve God."

Zijn intieme leerling Ananda was bij hem. Hij kon het niet geloven omdat Boeddha nooit over God onderwees, en plotseling, tegen een vreemdeling, zegt hij: "Er is niets behalve God."

En op dezelfde dag kwam 's middags een andere man die theïst was. Hij geloofde dat er een God is; een God die de wereld heeft geschapen. Nu is ook dit een leugen, want zelfs als God de wereld schiep kan er geen ooggetuige zijn. Als je aanneemt dat er een ooggetuige was, betekent dat dat de wereld er al was.

En als de God de wereld heeft geschapen, vertoont de wereld niet de kwaliteiten die God aan de mensheid zou hebben gegeven: voortdurend geweld, voortdurende oorlog, jaloezie, woede, ego, depressie, angst. Tenzij God deze dingen in je heeft geschapen, kunnen ze niet in je zijn. Als je naar de mens kijkt, kun je geloven dat de duivel de mens heeft geschapen, maar niet God. En bovendien, wat deed God voordat hij het universum schiep, voor de eeuwigheid? En wat was het plotselinge motief om het bestaan te scheppen?

Volgens de christenen schiep Hij het bestaan pas vierduizend en vier jaar voor Jezus Christus; dus zesduizend jaar zijn niets vergeleken met de eeuwigheid. Wat deed Hij al die tijd? En waarom opeens de motivatie om het te scheppen? Is de motivatie ergens anders vandaan gekomen? Dat zal betekenen dat het bestaan er al was voordat God het schiep. Anders is de motivatie....

En tenslotte, als het bestaan door God geschapen moet zijn, dan is de vraag zeer relevant. Wie heeft God zelf geschapen? En als je het idee kunt aanvaarden dat God geen schepper nodig heeft, waarom dan onnodig een nutteloze hypothese inbrengen - dan kan het bestaan zonder schepper blijven. Hoe dan ook, God moet zonder schepper blijven. Wij kennen het bestaan - het is er, overal. God bestaat alleen in het geloof van de mensen.

En de man wilde de mening van Gautama Boeddha weten... en Gautama Boeddha zei: "God? Er is nergens een God. Het bestaan is zelfvoorzienend; het heeft geen schepper nodig. Het bestaan zelf is creativiteit."

Nu stond Ananda nog meer verbaasd. Maar het was de routine... Boeddha had hem gezegd: "Welke vragen er ook in je opkomen, als ik ga slapen en alle bezoekers weg zijn, dan kun je ze stellen. Verstoor mijn gesprek met de bezoekers niet."

En 's avonds kwam er een derde man. Hij was noch theïst noch atheïst; hij was gewoon een onschuldige zoeker. Hij zei tegen Boeddha: "Ik weet niet of God bestaat of niet. Maar er is een grote drang in mij om de waarheid te zoeken. Kunt u mij helpen?"

In plaats van hem te antwoorden, sloot Boeddha zijn ogen. Er was totale stilte... en Ananda was verbaasd. Toen hij zag dat Boeddha zijn ogen sloot en in stilte zat, sloot die man ook zijn ogen en zat in stilte. Er moet bijna een uur zijn verstreken. Toen opende de man zijn ogen, raakte Gautama Boeddha's voeten aan en zei: "Uw antwoord is zo waardevol dat ik het voor altijd in mijn hart zal bewaren."

Nu werd het te veel, en toen de man vertrok, was Ananda woedend. Hij zei tegen Gautama Boeddha: "Wat is er aan de hand? Op één dag heb je jezelf steeds weer tegengesproken. Eerst zeg je dat er alleen God is en niets anders, en dan zeg je dat er geen God is - het is een absoluut nutteloze hypothese. En tegen die derde man zeg je niets. En die grote man krijgt het antwoord en ik was erbij, maar ik heb geen antwoord gekregen! Hij raakte jouw voeten aan in diepe dankbaarheid, met tranen van vreugde in zijn ogen, en hij is zo voldaan heengegaan..."

Gautam Boeddha zei tegen Ananda: "Ten eerste, dat waren niet jouw vragen, noch waren de antwoorden aan jou gegeven. Je steekt onnodig je neus in andermans zaken."

Ananda zei: "Dat begrijp ik, maar ik ben maar een mens. Hoewel het niet mijn vragen waren heb ik ze wel gehoord; hoewel de antwoorden niet aan mij werden gegeven heb ik ze wel gehoord. En in mij gaat het erg tekeer - wat is nou de waarheid? En waarom zou Gautama Boeddha tegenstrijdige verklaringen blijven geven aan verschillende mensen?"

Het antwoord dat Boeddha aan Ananda gaf is heel belangrijk. Hij zei: "De eerste man heeft in een leugen geleefd, dat er geen God is; ik moest zijn leugen verbrijzelen. Zonder te zoeken is het veel te egoïstisch om te zeggen dat er geen God is. En hij heeft niets gedaan om de werkelijkheid te ontdekken. Hij was enkel naar mij gekomen zodat ik zijn leugen kon ondersteunen en hij de mensen kon vertellen, 'niet alleen zeg ik dat er geen God is, zelfs Gautama Boeddha heeft mij ondersteund.'

"En hetzelfde was het geval met de tweede man - ook hij leefde een leugen. Hij weet niets over God. Hij heeft gewoon uit de sfeer, uit de maatschappij, het geloof opgedaan dat God bestaat en dat God de wereld heeft geschapen. Ik moest zijn leugen vernietigen.

"De derde man was heel onschuldig. Hij had geen leugen. Hij had geen geloof, dit of dat. Daarom kon ik hem niet antwoorden met woorden. Ik werd stil. En hij was een authentieke zoeker. Toen hij zag dat ik mijn ogen sloot en in stilte zat, begreep hij dat dit het antwoord was. Hij sloot zijn ogen, zat een uur met mij, en in die stilte begreep hij... voelde, niet een geloof, maar iets echts in zichzelf. Hoewel ik hem het antwoord niet had gegeven, heeft hij het ontvangen."

De man van de waarheid kan het niet aangenaam maken, want de enige manier om het aangenaam te maken is er een leugen van te maken. Leugens zijn zeer aangenaam; je ontkent ze nooit. Iemand zegt: "Ik hou van je, je bent de mooiste persoon die ik ben tegengekomen." Je accepteert het, je vraagt zelfs nooit: "Heb je ooit alle mensen van de wereld ontmoet? Anders is je uitspraak niet waar."

Zeg tegen de lelijkste vrouw "je bent een schoonheid en ik ben verliefd op je geworden," en ze zal je geloven omdat het zo'n genoeg is dat tenminste iemand je mooi vindt. Ze zal er nooit aan twifelen, ze zal er nooit aan twifelen. Het is zo aangenaam dat elke twijfel, elke vraag het niet kan verstoren.

De waarheid is een zeer schokkende ervaring; anders waren de mensen die Jezus kruisigden niet gek. Hij maakte zijn waarheid niet aangenaam. Hij zei het in zijn uiterste naaktheid, in zijn uiterste zuiverheid, zoals het is.

En de waarheid kan alleen worden gezegd zoals ze is; je kunt haar niet bewerken, je kunt er niet iets aan toevoegen, je kunt er niet iets uit schrappen, je kunt haar niet vervormen. Dus de mensen die plezierige waarheden vertellen zijn echt lafaards. Ze weten niets van

waarheid. Alles wat ze weten zijn jullie leugens, en ze steunen jullie leugens en dat is heel troostrijk.

Het is een contract: zij zullen jouw leugens steunen en jou een goed en getroost gevoel geven, en jij zult hen groot respect geven, alsof zij wijzen, heiligen, mannen van wijsheid zijn - het is een wederzijdse overeenkomst. En hoe meer respect je hun geeft, hoe zoeter zij hun leugens zullen maken. En hoe zoeter de leugens zijn, hoe meer respect je ze zult geven.

Je zult zo iemand niet kruisigen. Jullie geven hem misschien een Nobelprijs, jullie universiteiten zullen hem eren met academische titels, hij zal universeel gerespecteerd worden. Maar de man van de waarheid is voorbestemd om gekruisigd te worden. Zelfs als je hem niet kruisigt, zal de hele wereld hem veroordelen omdat hij jullie slaap verstoort, hij verstoort jullie leugens die zeer troostrijk waren. En de weg van de waarheid waarover hij je vertelt is een grote zoektocht; je bent er niet klaar voor, je hebt er geen tijd voor.

En waarom zou je je tijd verspillen? Jezus Christus heeft het gevonden... je kunt geloven. Krishna heeft het gevonden... je kunt geloven. Boeddha heeft het gevonden - wat is de noodzaak voor jou om het opnieuw te ontdekken? Je kunt gewoon geloven.

Dit is het verschil tussen de objectieve wetenschappen en subjectieve religie.

Bijvoorbeeld, Edison ontdekte elektriciteit. Nu is het niet nodig dat je bij de aanleg van elektriciteit in je huis opnieuw elektriciteit ontdekt. Ook de elektricien die elektriciteit in je huis komt aanleggen heeft geen ervaring uit de eerste hand - dat is niet nodig. Als het eenmaal ontdekt is, wordt het gemeenschappelijk eigendom van iedereen. Dit geldt voor de objectieve werkelijkheid, maar niet voor de subjectieve werkelijkheid.

Waarheid is een subjectieve ervaring. Boeddha ervoer het in zijn eigen innerlijk, en tenzij je naar dezelfde ruimte in jezelf gaat, zul je het niet vinden. En om naar je eigen innerlijke centrum te gaan, zul je al je geleende overtuigingen moeten verlaten, wat pijn doet, omdat ze zo troostend waren. Zonder enige moeite zijn overtuigingen beschikbaar in de handel.

Satyadharma, je zegt: "Het lijkt erop dat sommige mannen van de waarheid..." - het waren geen mannen van de waarheid - "na het overwegen van de gevolgen van het vertellen van de waarheid..." geen enkele man van de waarheid overweegt ooit de gevolgen. Alleen lafaards denken na over de gevolgen... of je het wel of niet moet zeggen, of je het op deze of die manier moet zeggen zodat je je aanzien behoudt, zodat je niet vergiftigd wordt zoals Socrates, of gedood zoals Mansoor, of gekruisigd zoals Jezus. Deze mensen waarvan jij denkt dat het mensen van de waarheid zijn, zijn mensen van de onwaarheid. Zij overwegen de gevolgen, zodat zij je kunnen uitbuiten en respect en voeding voor hun ego's kunnen verwerven.

Je zegt: "Ze kwamen om te observeren: 'Zeg de waarheid, maar zeg de aangename waarheid.'"

Denk je dat er twee soorten waarheid zijn, aangename en onaangename? Waarheid is gewoon waarheid; twee plus twee is vier. Hoe kun je het aangenaam of onaangenaam maken? Ze is er gewoon, zonder vrees voor gevolgen.

En waarheid is zo'n grote ervaring, de grootste ervaring, dat je juist in die ervaring verdrinkt. Wie zal daarbuiten blijven om te overwegen? Je zult de waarheid worden. En wat je ook zegt, en wat je ook doet, en wat je manier van leven ook is, het zal miljoenen mensen over de hele wereld verstoren, omdat het precies het tegenovergestelde zal zijn van wat ze hebben geloofd.

De waarheid maakt je absoluut alleen, buiten de menigte, en de menigte neemt wraak.

Toen Jezus werd gekruisigd, viel Judea, het land waar hij was geboren, onder het Romeinse Rijk. Een Romeinse gouverneur, Pontius Pilatus, zag niet in waarom Jezus gekruisigd moest worden. Maar alle rabbijnen en de hoogste priester van de Joodse tempel drongen unaniem aan op kruisiging.

Pontius Pilatus zag geen enkele reden - hij heeft geen misdaad begaan, hij heeft niemand kwaad gedaan. Er is geen geldige reden om deze onschuldige jongeman te vermoorden, en hij is pas drieëndertig. Alles wat hij doet... hij heeft bepaalde leringen en degenen die naar hem willen luisteren - en dat zijn er niet veel - het is hun vrijheid om naar hem te luisteren.

Maar het probleem was dat Pontius Pilatus een Romein was en Jezus een Jood. Wat Jezus zei ging in tegen de Joodse leugens. Het ging helemaal niet over het Romeinse heidendom, dus het deed Pontius Pilatus geen pijn. Dus voor zijn troost deed hij een laatste poging om Jezus te redden.

Het was de afspraak dat elk jaar wanneer de Joden hun feestdagen hebben, ze mochten vragen om één man die gekruisigd zou worden, en die zou dan vrijheid krijgen - hij zou niet gekruisigd worden.

Dus dit was zijn laatste hoop. Drie personen zouden worden gekruisigd en Pilatus hoopte dat ze om Jezus zouden vragen, want de andere twee waren moordenaars, verkrachters - ze hadden allerlei misdaden begaan. Maar de hele menigte van rabbijnen en Joden schreeuwde om een moordenaar die zeven moorden had gepleegd, vrij te laten. Geen enkele stem schreeuwde dat Jezus moest worden vrijgelaten.

Maar de psychologie is heel eenvoudig te begrijpen. Jezus zei waarheden die ingingen tegen de Joodse traditie. Bijvoorbeeld, in het oude testament, dat een Joods boek is, zegt God: "Ik ben geen aardige man. Ik ben zeer jaloers. Dat vergeef ik nooit, en wie tegen mij ingaat zal moeten lijden. Ik ben niet jullie oom."

En Jezus zei: "Maar ik zeg u dat God liefde is." Nu kunnen Joden dit niet verdragen, hij zet de hele filosofie op zijn kop. God zelf zegt dat Hij niet kan vergeven, en Jezus zegt: "Wees niet bezorgd, Hij is pure liefde. Je zult vergeven worden."

Het was niet tegen de Romeinse opvattingen, het Romeinse geloof. Waarheid is gewoon waarheid, noch aangenaam noch onaangenaam. Als je er in stilte naar luistert, zonder vooroordelen, zul je niet het gevoel hebben dat het aangenaam of onaangenaam is. Maar je mind zit vol vooroordelen, en als het tegen je vooroordelen ingaat, wordt het onaangenaam. Als het je vooroordelen ondersteunt, wordt het aangenaam.

Satyadharma, een man van de waarheid overweegt nooit de gevolgen. En dat is maar goed ook; anders zou deze wereld nog armer van geest zijn geweest, lelijker in haar gedrag dan zij nu is.

Dit zijn de mensen: Socrates, Mansoor en Jezus, die het menselijk bewustzijn hebben verhoogd door zichzelf op te offeren. Zij wisten heel goed dat de waarheid zeggen de dood betekende, maar de dood doet er niet toe voor de man van de waarheid. Hij weet dat er geen dood is - het lichaam sterft, maar je bewustzijn blijft altijd bestaan.

Dus laat dit hele idee vallen, want dit is gewoon sluwheid, niet de weg van de waarheid.

Een nieuwe officier arriveert in het Franse vreemdelingenlegioen in de Sahara, en hij probeert zich snel aan te passen aan de manier van leven daar. Op een dag was hij erg verbaasd toen hij alle mannen het kamp uit zag rennen, en hij vroeg: "Wat is er aan de hand?"

Een soldaat legde uit: "Nou, zie je, al die tijd hier in de woestijn, en er komen hier nooit vrouwen, dus als de kamelen komen, nemen wij... ah... de kans."

"Ah ja, ik begrijp het," zegt de nieuwe officier. "Maar vertel me dan eens, waarom zo'n haast?"

"Oh," antwoordt de man, "niemand wil natuurlijk met een lelijke opgescheept zitten."

Wat je zegt is absoluut lelijk. De waarheid moet zuiver zijn, onbezoedeld, onvervuild, zonder vrees voor gevolgen - alleen dan kan zij de mensheid helpen. Misschien is het gevaarlijk voor degene die het uitspreekt, maar het is het waard. Geofferd worden voor de waarheid is een van de grote zegeningen, een van de grootste extases.

Socrates kreeg drie alternatieven aangeboden door de rechters, omdat zij vonden dat de man onschuldig was, maar de menigte schreeuwde dat hij gedood moest worden. Athene was in die dagen een stadstaat, en het was een directe democratie. Dus elke burger - slaven werden niet meegeteld als mensen, dus laat de slaven buiten beschouwing, en de helft van Athene was vol slaven - maar de burgers hadden het recht om direct te stemmen over elk punt. Het was niet zoals onze democratieën waar je een vertegenwoordiger kiest voor vijf jaar. Ze hadden geen vertegenwoordigers, ze vertegenwoordigden zichzelf rechtstreeks.

Dus heel Athene schreeuwde: "Socrates moet gedood worden, want hij vernietigt onze moraal, hij vernietigt onze religie, hij corrupteert de geest van onze jeugd en dat kunnen we niet langer tolereren."

De opperrechter wist dat het onmogelijk was om Socrates te redden, en dat de man absoluut onschuldig was. Zijn enige misdaad was dat hij de waarheid zei zoals ze is. Dus bood hij Socrates drie alternatieven aan. Hij zei: "U kunt Athene verlaten - het is slechts een stadstaat en u kunt net buiten de stadsgrens gaan wonen. Zij die uw leerlingen willen zijn, kunnen daarheen komen en Athene zal geen macht hebben om u te doden."

Socrates zei: "Dat zal erg laf zijn. Mijn innerlijke waarheid zal me nooit vergeven. Ik moet het gevolg onder ogen zien, maar ik zie het onder ogen vanwege de waarheid en dat is een vreugde."

De opperrechter zei: "Dan kun je één ding doen. Je kunt in Athene blijven wonen, maar stop met het onderwijzen van uw waarheid. Als u belooft dat u de waarheid niet zult onderwijzen, dan hoef ik geen onschuldige man te doden."

Socrates zei: "Dit is niet acceptabel. Want wat moet ik leven als ik de waarheid niet kan onderwijzen? Dan is de dood beter, veel beter."

Ongewild, in weerwil van zichzelf, moest de opperrechter hem het doodvonnis geven, dood door gif.

Denk je dat Socrates niet intelligent was? Er werden alternatieven geboden: Hij had kunnen verhuizen uit Athene - maar de waarheid kent geen compromis. Hij had kunnen stoppen met lesgeven, hij was al erg oud. Maar als je zwanger bent van de waarheid, kun je niet stoppen met onderwijzen. Je moet het zeggen tegen hen die blind zijn, die doof zijn en die in allerlei leugens leven.

Hij wilde liever sterven. Hij zei tegen de opperrechter: "Denk eraan, ik kies de dood ten gunste van de waarheid. En door deze dood zal alles wat ik heb geleerd eeuwenlang blijven bestaan. Zelfs de namen van uw rechters, en van u, zullen vergeten worden. Niemand zal deze menigte kennen die schreeuwt om mij te doden, maar mijn dood zal het een garantie maken dat zelfs na mijn dood, mijn woorden zullen doorgaan met het verbeteren van het menselijk bewustzijn."

Maar de mensen die in leugens leven, zullen altijd hetzelfde zeggen: "De moraal is in gevaar, de religie is in gevaar, de cultuur is in gevaar". Vooral de geesten van de jongeren worden gecorrumpeerd."

Dit zijn ook de beschuldigingen tegen mij - precies hetzelfde, bijna hetzelfde geformuleerd. En ik was verbaasd dat ik na vijftiendertig eeuwen uit Griekenland werd gedeporteerd om dezelfde redenen waarom Socrates werd vergiftigd. Ze konden me niet doden omdat ik slechts een toerist was. Ik was geen burger. Ik had daar geen enkele misdaad begaan, en ik was niet eens verhuisd uit het huis waar ik woonde.

Maar de aartsbisschop van de orthodoxe christelijke kerk van Griekenland, de oudste kerk ter wereld, bedreigde de regering, en hij bedreigde de eigenaar van mijn huis, mijn gastheer, door te zeggen: "Als hij niet onmiddellijk Athene verlaat, zal ik het huis opblazen en hem en de vijftiendertig mensen die bij hem verblijven, vermoorden."

Ik kon niet geloven dat er in vijftiendertig eeuwen niets was veranderd - hij somde dezelfde misdaden op. Hij gaf telegrammen aan de president, aan de premier, waarin hij zei: "De aanwezigheid van deze man zal onze traditie, onze religie en onze cultuur vernietigen. En deze man corrupteert de geest van onze jeugd."

En ik was daar maar vijftien dagen, met een toeristenvisum voor vier weken. Twee weken waren voorbij en ze hadden geen reden om me uit te zetten.

Maar de oude geest is er nog steeds. Toen ik werd gearresteerd en van het kleine eiland waar ik verbleef naar Athene werd gebracht, was het hoofd van de politie er met veertig agenten om me te verwelkomen. Ik zei: "Midden in de nacht zijn er geen veertig politieagenten met geladen geweren nodig. Ik ben geen gewelddadig man, ik heb zelfs geen pistool, en ik sta onder arrest. Waarom heeft u deze menigte verzameld?"

Mijn mensen in Athene - Amrito, die mij in Griekenland had uitgenodigd, was daar - deden hun uiterste best, dat ik tenminste voor de nacht in een hotel mocht verblijven. Maar ze waren niet bereid me, zelfs niet voor zes uur, in een hotel te laten verblijven. Ik moest onmiddellijk vertrekken.

Ik dacht dat Engeland een veel meer ontwikkeld land was... dus zei ik tegen mijn piloot, mijn straalvliegtuig was daar," Het is beter dat je Griekenland verlaat en we kunnen uitrusten op de Londense luchthaven."

Maar ik was verbaasd dat de menselijke domheid overal ter wereld hetzelfde is. De Londense havenautoriteiten stonden me zelfs niet toe om zes uur in de eerste klas lounge op de luchthaven te verblijven. De ambtenaar liet me het dossier zien waarin stond dat het parlement had besloten dat ik daar niets mocht doen. Ze waren bang, dat ik vanuit Griekenland naar Engeland zou komen, en hun angst was juist gebleken.

Maar ik zei: "Ik ga niet naar Engeland. Dit is een internationale luchthaven en vanuit de lounge is er geen manier om Engeland binnen te komen."

En dezelfde beschuldigingen werden geuit: het corrumpen van de jeugd, het vernietigen van de moraal, de religie, de cultuur.

Ik vroeg de agent: "Denk U gewoon eens in, hoe kan ik dit doen terwijl ik slaap op de luchthaven, gewoon in zes uur?"

Een cultuur die er al vijftiendertig eeuwen is, een religie die er al vijftiendertig eeuwen is, een moraal die elke generatie al vijftiendertig eeuwen wordt bijgebracht - als die door een man binnen zes uur slapend op het vliegveld kan worden vernietigd, is ze niet veel waard; ze moet worden vernietigd.

Maar ik zei: "Mijn piloot kan niet vliegen omdat hij al die tijd al gehaast heeft; nu wordt het illegaal. U dwingt mijn piloot om tegen de internationale vliegwetten in te gaan."

Hij zei: "Ik sta voor een dilemma." En hij ging voortdurend de kamer in en belde de minister van Binnenlandse Zaken en de premier met de vraag: "Wat nu?"

En uiteindelijk besloten ze dat ik mocht blijven, maar alleen in de gevangenis voor zes uur, en 's morgens moet ik onmiddellijk vertrekken.

Ik had een zeker respect voor Engeland, het is een geleerd land met grote universiteiten als Oxford en Cambridge. Maar het lijkt erop dat de mens idioot blijft. Geen Oxford, geen Cambridge kan enig verschil maken.

De waarheid moet gezegd worden.

Laatst kreeg ik een brief van het Duitse parlement. Een jaar eerder hadden ze een bevel uitgevaardigd dat ik Duitsland niet in mocht om dezelfde redenen. Niet alleen dat, mijn vliegtuig mocht op geen enkel Duits vliegveld landen om bij te tanken. Een sannyasin heeft een beroep gedaan op de beroepscommissie van het parlement en gezegd: "Er is nu een jaar verstreken en dit lelijke bevel moet worden ingetrokken."

Daarom heb ik opnieuw een brief ontvangen. Een kopie van de brief is aan de sannyasin gegeven waarin staat dat dit bevel niet geannuleerd kan worden omdat deze man gevaarlijk is. Ze vermelden niet welk gevaar - gewoon dezelfde oude misdaden die ze Socrates hadden opgelegd.

Bijna eenentwintig landen hebben besloten dat ik hun land niet in mag. En dit zijn de meest ontwikkelde landen van de wereld.

Satyadharma, jouw naam betekent "waarheid is religie." En er is geen andere waarde hoger dan de waarheid. Het leven kan ervoor worden opgeofferd, maar in geen geval is een compromis mogelijk.

Oké, Vimal?

Ja, Osho.